

Οι καιροί αλλιώς!

«

Η Ελπίς που πηγαινοέρχεται

Οι καιροί αλλιώς, λοιπόν. Ανάποδα. Η ζωή μας, αρχίζοντας από τα γεράματα, και τελειώνοντας στη βρεφική μας ηλικία. Να και τώρα που ήρθαν οι δύσκολοι οι καιροί, να καταστρέψουν ό,τι χτίσαμε και να βομβαρδίσουν τα όνειρά μας, και συγχρόνως να λυγίζουν και τις καρδιές των πιο σκληρών και αναισθητών χαρακτήρων, εμείς, όλοι εμείς με το κεφάλι ψηλά αργοπεθαίνουμε, αργοπεθαίνει το μέσα μας από την ελαφριά κατάθλιψη που διαπίστωσαν οι γιατροί.

Γιατί; Γιατί οι καιροί που τώρα νοσταλγούμε έχουν φύγει προ πολλού. Οι δικοί μας όμως, οι καιροί οι δύσκολοι, οι καιροί με τις κορώνες να αιωρούνται, τη μελαγχολία να απεικονίζεται στα πρόσωπά μας, και την ελπίδα μας να ξεμακραίνει, προς το παρόν η αναχώρησή τους βρίσκεται μόνο στα όνειρά μας, και με τις παρούσες καταστάσεις να ξεπηδούν από τα όνειρα σε εφιάλτες, τόσο γρήγορα σα μηνύματα, από αυτά που στέλνουμε ο ένας στον άλλο κάθε μέρα στερώντας από τον εγκέφαλό μας την πάντα αληθινή πραγματικότητα.

Και τώρα που ακολουθούμε μια ρουτίνα, η ζωή μας έχει καταντήσει ήδη βαρετή, σα να γέρασαν ακόμα και τα μικρά παιδάκια που κάποτε έπαιζαν ξέγνοιαστα στις αλάνες με τις ώρες, που δεν ήξεραν η μοναξιά μας τι σημαίνει. Το μόνο μας κοινό είναι ότι εκείνα τα παιδάκια είχαν χτυπήματα, όπως και εμείς. Μόνο που τα δικά μας χτυπήματα δε γιατρεύονται με οινόπνευμα και γάζες για να μπορέσουμε να ξανασηκωθούμε. Στην πραγματικότητα τα τραύματά μας είναι εσωτερικά, και το μέσα μας χαροπαλεύει στις ΜΕΘ, μαζί με τους ανθρώπους που τώρα είναι απλά κρούσματα ιού.

Και όλοι μας κάθε μέρα παρακαλούμε τον Θεό να γεννιόμαστεν άλλη μια φορά, να ζούσαμε αυτή τη ζωή που εδώ και έναν ολόκληρο χρόνο ονειρευόμαστε, έστω και για λίγα λεπτά, να θυμηθούμε πώς είναι να χαμογελάς για να σταματήσουμε, έστω και για λίγο, να τυραννιόμαστε στους τέσσερις τοίχους. Και μετά από αυτό ας πέσει μια αστραπή και να βρεθούμε πάλι στη φυλακή μας, την ονομαζόμενη ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ.

Σκέψου, σκέψου όμως τη ζωή μας να μένει έτσι. Μετά το μεγάλο μας ταξίδι για λίγα λεπτά η ζωή μας να έμενε έτσι για πάντα μέχρι να θυμηθούμε ότι...

Η ελπίδα μας όσο και αν ξεμάκρυνε εμείς κάποτε την κυνηγήσαμε. Και εκείνη έφτασε πρώτη στον τερματισμό. Και δεν μιλάμε για έναν αγώνα ταχύτητας, μιλάμε για έναν Μαραθώνιο ζωής. Που όσο ηττημένοι και να βγήκαμε ήταν μια περιπέτεια που μας έδωσε θάρρος, θάρρος να σαλπάρουμε για άλλες θάλασσες, και εκεί, αν συναντήσουμε φουρτούνα, θα βρούμε τον έμπειρο τον καπετάνιο να μας σώσει, και στην ανάγκη θα προσπαθήσουμε και μόνοι μας, με όλους τους υπόλοιπους απέναντί μας να μας φωνάζουν, άλλους σίγουρους για τη δύναμή μας, και άλλους σίγουρους για την ήττα μας. Και τότε, αν στην φουρτούνα αυτή, αν πνιγούμε, στον βυθό που θα βρίσκεται το άψυχο σώμα μας, με την ψυχή μας να ταξιδεύει στα ουράνια θα θυμόμαστε πως κάποτε υπήρξαμε ήρωες, θεοί για λίγα λεπτά, και κάποιοι βασίστηκαν πάνω μας και πίστεψαν στο εγώ μας. Και εκείνοι μάθανε. Μάθανε χίλια δυο πράγματα.

Εμείς γίναμε η βάση για να φτάσουν αυτοί στην κορυφή.

Και τώρα, αν η κορώνα είναι το Έβερεστ, εμείς μπορεί να μην φτάσαμε ακόμα στην κορυφή, αλλά αν θα πατήσουμε στη βάση που στήσανε οι ΝΟΣΗΛΕΥΤΕΣ και οι ΛΟΙΜΩΞΙΟΛΟΓΟΙ θα φτάσουμε στην κορυφή και ακόμα παραπέρα. Και τότε στην κορυφή, θα καταλάβουμε πως, όσες πίκρες και να μας κέρασε η διαδρομή, όσες απώλειες και αν υπήρξαν, εμείς πήραμε πίσω τις ΖΩΕΣ μας, που οι κορώνες μας στέρησαν.

Γιατί η ζωή σου είναι...

Μια ιστορία χωρίς τέλος, χωρίς οι φουρτούνες, οι λύπες και οι αγάπες να τελειώνουν, χωρίς οι δυσκολίες οι κόποι και ο θυμός να βρίσκει τέλος, χωρίς τα δάκρυα να τελειώνουν ποτέ, σα βρύση που τρέχει δίχως να υπάρχει κάποιος να την κλίσει, μια φωτιά που να μην θέλει να σβήσει, σαν ένα δέντρο που να μην σταματάει να ψηλώνει, σα μια ζωή που να κρατά αιώνες, σαν ένας κόμπος που να μην μπορεί να λυθεί, τα χιλιόμετρα τα ατελείωτα που οι ελπίδες μας διανύουν και συνεχίζουν να ξεμακραίνουν, έτσι πεθαίνουν από την εξάντληση οι ελπίδες, τα όνειρα και η παιδικότητα μας. Χάνονται μέσα σε γραμμές.

Γραμμές κάθετες, οριζόντιες, διαγώνιες, παράλληλες, και τόσες άλλες που μπερδεύουν τον εγκέφαλό μου, πιο πολύ και από τα συναισθήματά μου, πιο πολύ και από την φουρτούνα που με έπνιξε, πιο πολύ και από τις ψεύτικες αγάπες που μου πούλησαν, πιο πολύ και από τις ψεύτικες φιλίες που μου στάθηκαν στις δύσκολες στιγμές μου, έτσι για να μπορέσω να κλάψω από αγανάκτηση, έτσι για να έχω ένα βάρος σα να έφταιγα εγώ. Σαν τα δάκρυα να τα έφτιαχναν αυτοί που κάνουν την καρδιά μου κομμάτια, χαρτοπόλεμο. Χαρτοπόλεμο που πετάει στον αέρα.

-Κάνουν πάρτι με τη λύπη μου, σκέφτηκα !

Αυτοί που κάποτε, όταν λυπόμουν, έκλαιγαν μαζί μου για συμπαράσταση, αυτοί που δίνανε όρκους και υποσχέσεις να είναι για πάντα μαζί μου, αυτοί που με την αγκαλιά τους μου χάριζαν χαμόγελα μέχρι τ' αυτιά. Χαμόγελα που δεν μπορούσε κανείς να τα κρύψει. Μόνο αν άνοιγα τα μάτια μου και έβλεπα τον πραγματικό τους εαυτό.

Και αν δεν ερχόταν αυτή η καταστροφή, αυτός ο κατακλυσμός θα έβρισκα τον άνθρωπο που θα μπορούσε να με κάνει χαρούμενη, να μου χαρίζει χαμόγελα, και τις ελπίδες που έχασα. Αλλά, από ότι φαίνεται, ούτε εδώ δεν στάθηκα τυχερή. Κοίτα όμως τι ζεις, τι ζουν οι γύρω σου, πώς είναι η δική σου ζωή, και τι καλό πραγματικά καλό που σου χάρισε χαμόγελα, που δεν τα έκρυψαν τα σύννεφα και οι πλημμύρες που προσπαθούν να κρυφτούν στην καρδιά σου, τι το τόσο καλό έγινε... Δε γράφω, δε μιλούν οι σκέψεις μου για να σε κρίνουν, να σε κάνουν να νιώσεις άσχημα, ή για να γκρεμίσουν το τοίχος συναισθημάτων που έχτισες, αλλά για να καταλάβεις... Να καταλάβεις πόσο γρήγορα φεύγουν οι ελπίδες σου. Ναι, οι ΕΛΠΙΔΕΣ σου. Ξέρω, κουράστηκες να βλέπεις και να ακούς αυτή τη λέξη, σε κούρασε και πλέον σε εκνευρίζει, γιατί είναι κάτι που όσο και να παρακαλέσεις κανείς δε θα μπορέσει να σου δώσει, ούτε αυτός ο σοφός γέροντας που θα δεις στα κινούμενα σχέδια, όταν γίνεις ένα ανήλικο παιδάκι, που το μόνο που θα κάνει, θα είναι να κάθεται και να βλέπει παιδιά στην τηλεόραση, γιατί μέχρι τότε θα έχει εξελιχθεί περισσότερο η τεχνολογία, και η δική μου η άποψη δεν θα μετράει, ούτε καν δεν θα την σκέφτεται κανείς, αλλά η μόνη μου επιλογή είναι να πάω ανάλογα με την εποχή.

Σε εκνευρίζει γιατί δεν μπορείς να το έχεις. Δεν μπορείς να κάνεις οικονομία και να το αγοράσεις από το διαδίκτυο. Δεν μπορείς να το ζητήσεις από τον «Άγιο Βασίλη». Δεν μπορείς να το ζητήσεις για δώρο γενεθλίων. Ούτε για τη γιορτή σου. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να το έχεις. ΤΙΠΟΤΑ! Ξέρεις γιατί; Γιατί όταν το είχες, δεν το εκτίμησες, και το άφηνες να εξατμίζεται, να φεύγει και να απομακρύνεται. Και τώρα που το παρακαλās να γυρίσει πίσω, δεν έρχεται. Νομίζεις, σου κρατάει μούτρα. Νομίζεις ότι παίζετε κρυφτό! Νομίζεις ότι του λείπεις και μαζεύει τα πράγματά του να γυρίσει στην αγκαλιά και στην ψυχή σου. Μην κάνεις άλλα σενάρια. Σταμάτα να ονειρεύεσαι. Μετράμε αντίστροφα για να ξαναγεννηθείς. Μην κάνεις πάλι τα ίδια λάθη, και όταν με χρειάζεσαι η φωνή της θα είναι πάντα εκεί, να σου θυμίζει τα σωστά... Και τώρα που θα γεννηθείς ξανά, δώσε μηνύματα:

Μη μολύνεις το περιβάλλον!

Μη ΜΟΛΥΝΕΙΣ την καρδιά σου!

Μη ΜΟΛΥΝΕΙΣ το ΕΓΩ σου!

Μην ΑΦΗΝΕΙΣ την Ζωή, και την ΕΛΠΙΔΑ σου να χάνονται!

Και ΖΗΣΕ!

Ζήσε φορώντας μάσκα και βάζοντας αντισηπτικό για να φύγει όσο γρήγορα φύγανε και οι ΕΛΠΙΔΕΣ σου.

Και τώρα που θα γεννηθείς, και δεν θα υπάρχει για λίγο Covid, και θα έχεις πάλι ελπίδες και δύναμη, μην τα σπαταλήσεις πάλι, και μην τα αφήσεις ξανά να πάνε χαμένα. Είναι μια «Ελπίς» που πηγαινοέρχεται άλλα θα αργήσει να 'ρθει πίσω, και τότε πραγματικά κανείς δε θα σε σώσει!

ΖΗΣΕ και να θυμάσαι αυτή τη φωνή που κάποτε σου είπε:

«Κράτα γερά, και κράτα ΕΛΠΙΔΕΣ».

Καλώς ήλθες στον κόσμο μας!

Η μαθήτριά της Ε2 τάξης Λυδία Πασσά